

ВІН ПІСНЕЮ ВКРАЇНСЬКОЮ “БУДИТЬ НАЙКРАЩІ СТРУНИ В НАШИХ ДУШАХ”

(вітання професору Григорію Левченкові і його “Калині” в ювілейний день)

У світ цей, праведний і грішний, кожного із нас Усевишний посилає з якоюсь місією. Одні вирощують хліб, інші навчають і виховують дітей, ще інші торують наукові шляхи. Високостойному маестро Григорієві Семеновичу Левченку випала до знемоги відповідальна й вельми почесна місія – плекати найкоштовніший скарб народу нашого – сумну і радісну, могутню і тиху пісню. Не всі сповна виконують свій земний обов’язок, трапляється, збиваються з життєвої стезі, не втримуються перед спокусами буденними. Та це не про Григорія Семеновича – великого українця, шляхетного чоловіка, мудрого наставника, талановитого поета-пісняря. Він виспівав потужно й ніжно, коротко і всеохопно долю нашої України – її славу, зболену, зранену багнетами неукраїнськості минувшину, неповторну й горду нашу сучасність, сміливо прозирнув у майбуття, заявивши: “Були ми, єсть і будемо повік!”, бо Україна для нього – наша найурочистіша й найсправедливіша молитва, наша розпука вікова. Та один у полі не воїн, навіть якщо він український. Григорій Семенович має цілий духовний храм – пречудесно-пречудову дружину синів та доньок, його вихованців, з якими ділився і розумом, і серцем. У єдності з ними створив такі велично-розкішні мистецькі оази, сади “божественних пісней”, у єдності з ними, однодумцями й однотворцями, сповідував і пристрасно втілював у життя сквородинівську “сродну працю”. Тридцять літ веде по життю свою “Калину” впевнено й надійно воїстину великий талант, музикант Божою милістю.

Григорій Семенович завдячує долі й усім святим, що зустрів на вітрах своєї історії (а вони були холодними й ураганними, віяли здебільшого не в спину, а в обличчя – та ще й або зимно, або спекотно) по-соломонівськи мудро і криштално чесного Івана Зязюна. Підтримав ректор на той час безкриленого Григорія Семеновича, допоміг створити в Полтавському педагогічному інституті “Калину”. З легкої руки професора Зязюна, а пізніше, коли Івана Андрійовича покликала столиця, професора Володимира Пащенко, “Калина” зродилася, заяскравіла, употужнилася. Замалим став для нестримного у своїх помислах і діяннях Григорія Левченка український духовний простір. Нашу пісню він поніс у Європу й зачарував нею півсвіту. Причастила “Калина” українським

мелосом – неповторно-незрівняним – Болгарію, Польщу, Швецію, Швейцарію, Австрію, Бельгію, Німеччину, Туреччину. Знайшов наш маестро і в дальніх краях рідних та близьких по духові побратимів, справжніх поціновувачів народного мистецтва.

Основне ж, однак, для Григорія Левченка, не слава, а українська пісня і – !!! – його невеликий колектив. Гордитися може він тими колегами, з якими працює з першого дня (доцент М. Герасименко), з якими з’їв не один пуд солі, не один десяток років стояв поруч на різних сценах (В. Магда, Н. Сулаєва, Є. Тягло, Т. Тягло, Н. Мізева, В. Яковлев, О. Рябушенко, В. Бородіна, О. Харченко, В. Гайдамака). А хіба не втішає й те, що виплекані талантом професора Левченка сотні вихованців полетіли в різні світи і своєю мозільною працею орють переліг убогий та сіють зерна, чекають жнива і збирають щедрий урожай на духовному полі. Наш Григорій Семенович Левченко (без щонайменшого перебільшення!) – Богом посланий чоловік, подарований Україні талант, який оберігала доленька від усіляких злих та лихих сил, а його шлях від пирятинської Грабарівки до далекого Відня і Кракова встеляла теплом, покривала омофором святим.

Дорогий Григорію Семеновичу, вельмишановний український достойнику і праведнику, нехай Ваша рука предовго й превпевнено орудує пісенним дійством й рясно мережить нотний стан, а виписані на ньому акорди нашої пісні – геніальної поетичної біографії українців – хай осідають у серцях і душах народу нашого – великого й світлого, надихають усіх нас, єдинолюбіє нам подають і братолюбіє посилають. З роси і води Вам, високоповажний і дорогий Григорію Семеновичу! З роси і води вам, достойні щонайвищої похвали й незрівнянного захоплення калиняни. Нехай за труди многоправедні ваша життєва дорога в’ється рівно і прямо. А разом зі своїм Учителем ведіть усіх нас, українців, в Україні й не в Україні сущих, до державно-національного духовного причастя – соборного, незалежного, самостійного й самодостатнього. І дай, Боже, так на многая-многая літа!

*Пошанно-уклінно
Микола СТЕПАНЕНКО,
ректор Полтавського державного
педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

НАТАЛІЇ ВАСИЛІВНІ ХОМЕНКО – 75!

6 липня 2009 року відзначила славний ювілей знана й шанована людина.

Майже 50 років ця інтелігентна, лагідна жінка віддала педагогічній ниві – працювала викладачем у Полтавському державному педагогічному університеті, тривалий час очолювала філологічний факультет, стояла біля джерел відродження нашого альманаху.

Мудрість, яка ввібрала гострий розум, великий життєвий досвід, сердечність і доброту, допомагала Наталії Василівні не тільки успішно вести за собою потужну філологічну армату, але й дбати про особисті здобутки кожного вихованця, опікуватися його життям-буттям, підтримувати в складних ситуаціях, надихати на творчість і чесну працю.

Вона вмiла бути взірцем, який хотiлося наслідувати.

І для студентів, і для колег Ви, Наталію Василівно, досі залишаєтеся Рідною Матусянькою. Будьте здоровенька, наша сива Ластівочко, наше любе Сонечко! Доземний уклін Вам, наша безмежна любов і глибока повага!

З роси і води на довгій преблагій літа!

Ювілярці присвячується

Думаю:

*Яка маленька людина у Всесвіті.
Під нею – долоні Вічності.
Над нею – долоні Вічності.
Її життя – Сонця усміх,
Вітру порив,
Творця подих...*

*Але зробить крок –
і вже накреслить шлях!
Але візьметься за справу –
і вже народить діло!
Промовить слово – розбудить думку!
Простягне руку – порятує життя!
Усміхнеться – зігріє душу спраглим!
Заясніє очима – посіє злагоду!
Зронить сльозу – простить нам
лукавство наше...*

*У ній так багато мудрості.
Бо вона розум наш.
У ній віра, надія, любов.
Бо вона серце наше.
У ній стільки ніжності і тепла.
Бо вона мати наша.
У ній стільки не виказаного болю.
Бо вона мати наша.
У ній стільки великодушності.
Бо вона мати наша.*

*Всемогутня – як Сонце.
Всесильна – як Вітер.
Всевладна – як Творець.
Незахищена ...як дитя...*

Думаю:

*Яка велична людина у Всесвіті.
На її долонях Вічність.*

